

Sygn. akt: I C 133/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2018 roku w C.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego R. S. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 133/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanego R. S. kwoty 3186,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany w dniu 12 listopada 2008 roku zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę bankową nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego Bank wypowiedział pozwanemu umowę na skutek czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W dniu 24 marca 2017 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (następca prawny (...) Bank S.A. z siedzibą we W.) dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w W. cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty wierzytelności, którą nabył na podstawie w/w umowy cesji.

W dniu 18 stycznia 2018 roku Referendarz Sądu Rejonowego w Człuchowie wydał nakaz zapłaty, którym nakazał pozwanemu R. S., aby zapłacił na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwoty: 3.186,84 zł (trzy tysiące sto osiemdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 11 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami; 642,00 zł (sześćset czterdzieści dwa złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

W dniu 1 lutego 2018 roku pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Powód nie wniósł odpowiedzi na sprzeciw pomimo zobowiązania go do jej złożenia zarządzeniem przewodniczącego z dnia 27 marca 2017 roku, , pod rygorem zwrotu odpowiedzi na sprzeciw w przypadku niewykonania zarządzenia w terminie

Na rozprawie w dniu 27 marca 2018 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

R. S. w dniu 12 listopada 2006 roku zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W., którego następcą prawnym został (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę bankową o numerze (...). Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanej kredytu gotówkowego w kwocie 4.807,58 zł, którą zobowiązał się zwrócić w 36 ratach miesięcznych na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego umowa została wypowiedziana, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

bezsporne - umowa pożyczki gotówkowej z dnia 12/11/2008r. k. 8-10

W dniu 24 marca 2017 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (następca prawny (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Powód wskazał, że umowa obejmowała również wierzytelność wobec pozwanego i w dniu 18 grudnia 2017 roku wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem, k. 11, 13-23 ; wyciąg nr (...), k. 5.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2017 roku powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności.

dowód: pismo z dnia 19/04/2017 – zawiadomienie o cesji wierzytelności

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 11 stycznia 2018 roku.

porównaj: stempel pocztowy na kopercie zawierającej pozew k. 26

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Faktem niekwestionowanym jest okoliczność, że pozwany pozostawał w stosunku zobowiązaniowym z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

Pozwany w niniejszym postępowaniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu, przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 3186,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.p.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy bankowej uległo przedawnieniu. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w dniu 12 listopada 2008 r. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie zawartej umowy poza stwierdzeniem co do tej okoliczności, iż w miała miejsce w uzasadnieniu pozwu. Nie pozwala to na kategoryczne ustalenie czy wymagalność dochodzonego roszczenia nastąpiła przed upływem okresu, na który przedmiotowa umowa bankowa została zawarta. W ocenie Sądu uznać należało, że umowa została zawarta na 36 miesięcy, a więc od daty 12 listopada 2011 roku należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z dniem 13 listopada 2014 roku, zaś powództwo wytoczone zostało dnia 11 stycznia 2018 roku (data stempla pocztowego).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwany w niniejszej sprawie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż pozwany R. S. skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił, a stosownie do ostatecznego wyniku sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, rozstrzygnął o kosztach postępowania i kosztach sądowych.